

RENATE WENNEMARS

‘BIJ ERBEN VOEL IK ME VEILIG. EN HIJ ZEURT NIET’

NU DE CARRIÈRE VAN HAAR MAN OP ZIJN EIND LOOPT, KOMT RENATE EINDELIJK (37) AAN ZICHZELF TOE. “EEN LEVEN IN EN OM HET HUIS PAST VOOR GEEN METER BIJ MIJ.”

TOEN

“Heb geen illusies, als schaatseega leid je niet hetzelfde bestaan als een voetbalvrouw. Hoe Erben en ik hier in Dalfsen leven komt niet eens in de buurt van glitter en glamour. We hebben nog net een C1000, maar geen designershops, laat staan een PC Hooftstraat. En ik geloof niet dat Yolenthe zich net als ik snel zou opgeven om kantinedienst te draaien bij de schaatsbaan als er ijs ligt.

Het was gewoon heel simpel, Erben behoorde tot de beste van de wereld in zijn sport en om dat te worden en blijven moet je heel gedisciplineerd leven. Volgens schema's en roosters, op tijd naar bed, gezond eten en geen gekke dingen. Voetbal is een teamsport, dan kun je je eens een mindere

dag permitteren. Bij schaatsen gaat het echt om honderdsten van secondes. Dat betekent dat je al je energie moet sparen en niet gezellig een middagje samen kan winkelen. Erben heeft in geen jaren een supermarkt van binnen gezien. Er past niet veel bij een topsporter. Eigenlijk zelfs geen gezinsleven. Veel mensen denken dat Erben zomers lekker vrij was, maar van maart tot oktober zat hij doordeweeks vaak in een trainingskamp. Soms in Nederland, maar ook op de Canarische eilanden, in Italië of Canada. Zodra het schaatsseizoen startte, werd Erben onderdeel van een soort reizend circus en was

hij het grootste deel van de tijd van huis weg. Dus stond ik er alleen voor met Joep (7) en Niels (4). In april had hij twee weken vakantie, dan konden we weg. Maar ja, waar ga je in april heen met twee kleine kinderen?

Het duurde even voordat ik wist wat samenwonen met een schaatsende boerenzoon inhield en ik mezelf als niet zo flexibele stadse meid aan dat sportleven had aangepast. Erben moet wel ietwat fatalistisch ingesteld zijn om een vrouw als mij te kiezen naast hem. Ik kon heel hard zijn. Ik ventileerde mijn kritiek en ongenoegen, ongeacht of hij de volgende dag een belangrijke wedstrijd had. 365 dagen per jaar trainen mocht van mij niet, ik was er ook nog. En als hij 's middags had willen rusten, zoals bijna alle topsporters dat doen, zou ik dat niet pikken. Gelukkig heeft hij genoeg energie om de dag door te komen.

Een jaar of elf geleden leerde ik Erben kennen toen ik hem voor een televisieprogramma moest interviewen. De vonk sloeg meteen over tussen ons. Ik vind hem een echte stoere man. Bij hem voel ik me veilig. Als wij schipbreuk leiden, maakt hij gegarandeerd het vlot. Hij zeurt ook niet. Hoe truttig het misschien ook klinkt, onze twee karakters vullen elkaar aan. Als setje doen we het leuk. Maar ik denk dat Erbens trainers liever een andere, minder wereldse vrouw naast hem hadden gezien. Zelfs mijn schoonmoeder hoopte dat haar zoon zou vallen voor een lief Dalfs meisje dat bij de plaatselijke Rabobank werkte. Ik was toch Renate van der

Zalm, degene die voor televisie reisprogramma's maakte en de wereld overvloog.

Ik heb me nooit bewust voor Erben weggecijferd, maar veel keuzes die ik heb gemaakt zijn wel onlosmakelijk verbonden met zijn sport. Toen ik zwanger werd van Joep was ik net klaar met een serie reisprogramma's. Ik had de leukste baan van de wereld, maar besloot dat dat hectische leven niet meer te combineren viel met een kind. Het had waarschijnlijk best gekund, maar als kind van een harmonieus gezin waar mijn moeder ook altijd met een kopje thee

klar zat, wilde ik absoluut geen au pair of nanny. *Total dedication* van mijn kant. Erben was tenslotte al de helft van het jaar weg, ik moest het bakken van rust voor onze zoons zijn. En ik vond het ook niks dat als Erben eindelijk een keer thuis was, ik de deur uitging voor een klus. Maar het was wennen. Ineens zat ik met een baby. Ik was gewend dat ik altijd mijn eigen beslissingen nam, niemand die mijn driften en ambities in de weg stond. En nu had ik een lief klein larfje dat héél véél huilde en al mijn aandacht nodig had. Het eerste jaar was het

vooral pappen en nathouden. Ik stond 's nachts met Joep op, want gebroken nachten kon ik mijn man uiteraard niet aandoen. Hij werd in dat jaar wereldkampioen, ging alleen maar harder schaatsen. Sowieso was Erben zo geprogrammeerd dat als hij zijn bed indook, hij direct ook onder zeil lag.

We kozen bewust voor snel een tweede kind. Maar ook bij Niels weigerde ik alle hulp. Ik reageerde naïef. Dacht dat ik vanzelf wel zo'n leuke bakfietsmoeder zou worden. Maar het was voornamelijk veel incasseren en investeren om die leuke, lieve knulletjes die ik op de wereld had gezet te laten ontwikkelen tot mensen met een mening. Het veel alleen zijn viel niet altijd mee."

'MIJN SCHOONMOEDER HAD LIEVER EEN MEISJE UIT DALFSEN GEHAD'

NU

“Sinds Erben druk is met het bouwen, worstel ik met mijn rol hier in huis. Ik probeer uit alle macht steeds minder de vrouw te zijn die zich puur met het betere was- en strijkwerk bezighoudt en de taken te verdelen. Maar het blijft lastig. Als ik op de redactie van de Telegraaf kom om mijn stukjes te schrijven voor hun website raak ik vreselijk geïnspireerd. Ik krijg ideeën, weet precies hoe ik ze moet uitvoeren, maar zodra ik de deur hier binnenstap, verval ik meteen weer in de moederrol en word ik daar constant op aangesproken.

Erben is de afgelopen tijd al meer thuis geweest dan vroeger en we kunnen nu als team het huishouden en de kinderen bestieren. Maar de jongens zijn nog niet zo gewend aan hem als vraagbaak. Erben kan naast hen op de bank zitten, maar ze zoeken mij op om te informeren waar hun trein is, welke jas ze aanmoeten en of ze een snoepje mogen. Ze achtervolgen me rustig tot op de wc. Dan roep ik ook echt streng: ‘Vraag het je vader! Die zit naast je!’ Maar ja, ik kan het hun ook niet kwalijk nemen. Ze weten niet beter dan dat ik de manager was.

Ik prijs me gelukkig dat Erben geen beroeps-militair is. Die vrouwen zijn namelijk genoodzaakt hun hele leven alleen in te delen. Dan mag ik niet piepen. Ik wist vooraf dat het voor een korte periode was, maar ik had het niet getrokken als ik voor eeuwig fulltime beschikbaar had moeten zijn. Mijn leven speelde zich voornamelijk in en om het huis af met de kinderen. Prima als je daar gelukkig van wordt, maar bij mij past

het voor geen meter. Het had ook geen zin om de jongens mee te nemen naar het buitenland waar papa in trainingskamp zat of zijn races reed. De kids zijn niet te hachelen als ze opgesloten worden in kleine hotelkamers. En voor Erben is het ook niet handig. We belden elkaar vijf keer per dag, maar op de wedstrijddag kroop hij in zijn cocon. Dan liet ik hem gaan. Daarbij zat hij in een team waar het merendeel van zijn collega-schaatsers geen kinderen had. Dan is het natuurlijk niet zo handig als je met een heel gezin komt aanzetten. Bovendien zijn onze kinderen vrij ondernemend. Door anderen ook wel ‘heel druk’ genoemd.

Joep heb ik de laatste kwalificatiewedstrijd wel meegenomen naar Thialf. Hij begreep de laatste jaren steeds meer welke belangen er voor zijn vader golden. Hij is heel gevoelig voor stemmingen en wilde Erben graag troosten toen hij zich niet wist te kwalificeren voor de Olympische Spelen. Niels vond er niets aan om in ijsstadions te zijn. Die speelde liever met zijn autootjes. Maar toen hij vorige week een reportage op televisie zag met een overzicht van Erbens carrière, liep

hij spontaan op hem af en zei: ‘Papa, ik ben heel trots op je. Je hebt goed je best gedaan!’”

STRAKS

“Ik heb altijd gezegd: ‘Als Erben is gestopt, pak ik de dingen op die ik kan.’ Maar nu het zover is, vind ik het best eng. Zeven lange jaren heb ik niet meer gewerkt. Al die tijd draaide de wereld door, terwijl mijn eigen wereld steeds kleiner werd. Daardoor twijfel ik nu soms of ik het nog wel kan.

Wat ik wel wil doen, blijft een moeilijke keuze. Ik heb veel lol in het schrijven van mijn blog. Ik krijg veel positieve reacties, maar ik vind het eng om over mijn verlangens en toekomstdromen na te denken. Of ik ooit een opvoedings-

boek ga schrijven? Nee, bah. Al die boeken bevatten dezelfde toon: kijk mij nu eens fijn klungelen met de kids. Om op de laatste regel te concluderen dat ze het toch heel goed doen. Het liefste pakken Erben en ik samen iets op. Ik weet nog niet precies wat. Hij is sterk in mensen bij elkaar brengen. Als wij samen ergens binnenkomen, kunnen we zo iets in gang zetten. En dan bedoel ik niet dat wij als Peppi en Kokki in te huren zijn voor feesten en partijen, maar misschien wel om lezingen te geven of bedrijfspresentaties.

Ik geloof zonder meer dat het ‘zwarte gat’ bestaat en dat Erben binnenkort nog wel een klapje gaat oplopen. Wat dat betreft is het verhaal van Michael en Nerena Boogerd een schrikbeeld. We zijn ons bewust van het op de loer liggende zwarte gat. De dag dat Erben wakker wordt en het hem ineens heel zwaar valt dat zijn sportcarrière echt voorbij is. Daar misschien zelfs even van in een dipje raakt. Ik verwacht echt niet dat wij hier even vrolijk doorheen fietsen. We zijn wel zo reëel dat we de komende tijd niet alleen zien als een gezellige, dolle boel. We moeten er zelf voor zorgen dat we aan de slag blijven. Straks zit niemand meer op hem te wachten en dat kan hard zijn. Maar ik hou totaal niet van zeikende, zeurende mannen. Dus ik zal hem goed in de gaten houden en geef hem niet de kans in een depressie te schieten. We gaan niet lekker in ons mooie huis zitten en ons geld opmaken.

In het begin van onze relatie kwam hier post binnen voor ‘Renate van der Zalm en partner’. Dat veranderde al vrij snel in ‘Erben Wennemars en partner’. Al jaren gaat elke vraag aan mij over Erben of het schaatsen - iets waar ik zelf ook nog weinig mee heb. Zodra ik een winkel binnenstap, is iedereen even vriendelijk en enthousiast over hem. Erg aardig, maar nu even niet meer. Ik zou het fijn vinden als het straks weer iets meer in balans kwam. Dat ik niet meer geroemd word omdat ik achter mijn man stond, maar om mijn eigen kunnen. Dat blijkt dat Renate meer is dan de partner van of de moeder van. Ik hoop dat er met het stoppen van zijn schaatscarrière ook een einde komt aan mijn schaatsvrouw-zijn en we met z’n vieren aan een mooi avontuur beginnen.”

‘IK VIND HET ENG OM OVER MIJN VERLANGENS EN DROMEN NA TE DENKEN’

